

Credința și fapta

Foaie duminicală a parohiei "Toma Cozma"

Duminica a șaptea după Rusalii

În această săptămână, marți:

Sfântul Prooroc Ilie Tesviteanul

Din tâlcuirea Evangheliei – Sfântul Ioan Gură de Aur

- Pentru ce Iisus trage după El pe acești orbi care strigau ?

- Ca să ne învețe și cu acest prilej să fugim de slava lumii. Și, pentru că era aproape de casa Sa, i-a dus înăuntru, ca să-i vindece îndeosebi. Lucrul acesta se vede și din faptul că le-a poruncit să nu spună nimănui nimic. (Matei 9, 30).

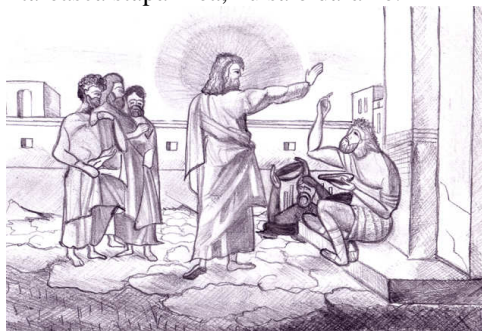
Nu mică este acuzația pe care acești orbi o aduc iudeilor; ochii le sunt betegi și cred în Hristos numai din auzite; iudeii văd minunile, vederea le dă mărturie de cele săvârșite, dar fac cu totul dimpotrivă. Uită-te și la răbdarea și râvna celor doi orbi! O arată și strigătul și stăruința lor ! Nu s-au apropiat de Iisus oricum, ci strigau tare și nu cereau altceva decât milă. Îl numeau „Fiul lui David”, pentru că numele acesta li se părea nume de cinste. În multe locuri și profeții numeau așa pe împărații iudeilor, când voiau să-i cinstească și să-i arate mari.

După ce i-a dus în casă, Domnul îi întreabă a doua oară. De multe ori Iisus vindeca pe cei bolnavi numai când era rugat, ca să nu se creadă că săvârșește aceste minuni din dragoste de slavă; și nu numai pentru aceasta, ci și pentru ca să arate că și bolnavii erau vrednici să fie vindecați, și ca să nu spună cineva: „Dacă de milă îi vindecă, atunci trebuia să-i vindece pe toți!” Dar și mila lui Hristos avea un temei; anume, credința celor vindecați. Apoi nu numai pentru aceasta le-a cerut orbilor credință, ci și pentru alt motiv: L-au numit „Fiul lui David”; de aceea îi urcă spre lucruri mai înalte și-i învață ce trebuie să gândească despre El, întrebându-i: „Credeți că pot să fac aceasta?”

- Ce au răspuns orbii ? – „Da, Doamne!” Nu l-au mai numit „Fiul lui David”, ci au mers mai departe și l-au mărturisit stăpânirea și puterea. După acest răspuns și-a pus și El mâna pe ochii lor, spunând: „După credința voastră, fie vouă!”

„Iar după ce au ieșit, iată l-au adus un om mut, îndrăcit” (Matei 9, 32). Boala acestui om nu era din cauza firii, ci a răutății diavolului. De aceea a trebuit să fie adus de alții. Bolnavul nu putea să-L roage pe Domnul, că era mut, și nici pe alții, că demonul îi legase limba odată și o dată cu limba îi legase și sufletul. De aceea Hristos nici nu-i cere credință, ci îl vindecă îndată. „Și fiind scos demonul, a grăit mutul. Iar mulțimile s-au minunat, zicând: «Niciodată nu s-a arătat așa ceva în Israel.»” (Matei 9, 33)

Fariseii nu numai că bârfeau faptele lui Hristos, dar nu se rușinau nici când se contraziceau pe ei înșiși. Așa este răutatea. Ce au spus fariseii ? „Cu domnul demonilor scoate pe demoni” (Matei 9, 34). Poate fi, oare, o prostie mai mare ca aceasta ? De altfel Însuși Domnul a spus mai târziu că este cu neputință să scoți pe demoni cu demoni (Marcu 3, 23); că de obicei diavolul caută să întărească stăpânirea, nu să o dărâme.

Evanghelia duminicii

Vindecarea a doi orbi și a unui mut (Matei IX, 27-35)

27. Plecând Iisus de acolo, doi orbi se țineau după El strigând și zicând: Miluiește-ne pe noi, Fiule al lui David.
28. După ce a intrat în casă, au venit la El orbii și Iisus i-a întrebat: Credeți că pot să fac Eu aceasta ? Zis-au Lui: Da Doamne !
29. Atunci s-a atins de ochii lor, zicând: După credința voastră , fie vouă!
30. Și s-au deschis ochii lor. Iar Iisus le-a poruncit cu asprime, zicând: Vedeți, nimeni să nu știe.
31. Iar ei, ieșind L-au vestit în tot ținutul acela.
32. Și plecând ei, iată au adus la El un om mut, având demon.
33. Și fiind scos demonul, mutul a grăit. Iar mulțimile se minunau zicând: Niciodată nu s-a arătat așa în Israel.
34. Dar fariseii ziceau: Cu domnul demonilor scoate pe demoni.
35. Și Iisus străbătea toate cetățile și satele, învățând în sinagogile lor, propovăduind Evanghelia împărăției și vindecând toată boala și toată neputința în popor.

Tesviteanul

Sfântul Ilie Tesviteanul este unul dintre cei mai mari profeți și apărători ai credinței în Unicul Dumnezeu adevărat. Originar din cetatea Tezva (Tesba) Galaadului, dincolo de Iordan, de unde și numele de “Tesviteanul”, a trăit în veacul al IX-lea î.d. Hr. în timpul regilor din dinastia Omri, Ahab (871-852 î. Hr.) și Ohozia (852-851), fiind înălțat la cer prin putere dumnezeiască, în vremea regelui Ioram. Vrednicia lui deosebită și-a arătat-o prin curajul de a muștra fărădelegile regelui Ahab și ale reginei Isabela, prin faptele minunate pe care le-a săvârșit, prin feroventă luptă împotriva cultului idolatru și a preoților lui Baal, cât și prin jertfa pe care a adus-o pe muntele Carmel restabilind în Israel cultul Dumnezeului adevărat. Misiunea sa profetică ne este relatată de Sfânta Scriptură a Vechiului Testament în Cartea a III-a a Regilor, capitolele 12 - 22 și capitolele 1 - 2 din Cartea a IV-a a Regilor, iar personalitatea sa și locul pe care-l ocupă în tradiția iudaică este confirmat și de textele din Noul Testament, când se face referire la Sfântul Prooroc Ilie (spre exemplu: Matei 16, 14, 17, 11-12; Marcu 8, 28; Luca 4, 25-26; 9, 8, 19).

La rugăciunile proorocului Ilie, Dumnezeu a oprit ploaia timp de trei ani și șase luni, pustiind pământul Israelului, din cauza necredinței și a fărădelegilor. *“Atunci profetul Ilie, Tesviteanul din Tesva Galaadului, a zis către Ahab: “Viu este Domnul, Dumnezeul puterilor, Dumnezeul lui Israel, în fața Căruia stau eu: În acești ani nu va fi nici rouă și nici ploaie decât numai când voi zice eu”* (III Regi, 17, 1). În acest timp proorocul a stat ascuns prin văile Iordanului, unde corbii l-au hrănit cu pâine și cu pâine și carne după cum ne spune Sfânta Scriptură: *“Și a fost cuvântul Domnului către Ilie: “Du-te de aici, îndreaptă-te spre răsărit și ascunde-te la pârâul Cherit, care este în fața Iordanului. Apă vei bea din acel pârâu, iar eu le voi porunci corbilor să te hrănească acolo”. Iar Ilie a făcut după cuvântul Domnului și s-a așezat la pârâul Cherit, în fața Iordanului. Corbii îi aduceau pâine dimineața și carne seara, iar apă bea din pârâu”* (III Regi 17, 2-6). După o lungă perioadă de secetă, prin ruga Proorocului ploaia se va pogorî peste pământul evreilor. Urmare a arătării puterii lui Dumnezeu prin Ilie Proorocul, poporul a ucis pe preoții zeului Baal, iar templele au fost distruse. Dar aceasta va atrage asupra proorocului ura regelui Ahab și a soției sale Izabela. Sfântul Ilie se va ascunde și va pribegi iarăși prin pustie, împreună cu ucenicul său, Elisei, până când Domnul l-a învrednicit de un sfârșit pământesc nemaiauzit până atunci, ridicându-l cu trupul la cer. Înălțarea profetului reprezintă imaginea înălțării duhovnicești pe care orice credincios o poate realiza prin “carul” virtuților: *“În căruță de foc șezând ridicat ai fost și te-ai mutat în latura cea luminoasă, o Tesvitene Ilie. Și pe proorocii cei de rușine i-ai rușinat. Cel ce ai legat cerul cu cuvântul, asemenea dezleagă și greșelile noastre cu rugăciunile tale cele către Domnul, și mântuiește sufletele noastre”,* cum spune una dintre cântările liturgice. De amintit este faptul că Sfântul Ilie a fost văzut

pe Muntele Taborului, alături de Moise de către Apostolii Petru, Ioan și Iacov în timpul Schimbării la Față a Domnului și potrivit Sfintei Scripturi va reveni pe pământ la sfârșitul lumii, se va lupta cu diavolul, va fi omorât, iar prin sângele lui, lumea se va curăți de păcate.

Datorită vieții lui singuratice, a râvnei pentru Domnul, mulți creștini au găsit în el un veritabil model de trăire duhovnicească înaltă. El este de altfel invocată în slujba tunderii în monahism, dar și în cea a căsătoriei. Această menționare, surprinzătoare pentru unii, este comentată de Paul Evdokimov astfel: *“Întâlnirea simptomatică a fecioriei cu starea conjugală trimite la același izvor și la aceeași plenitudine, acolo unde culminează cele două mistere ale vieții omenești... Aceasta este întărită prin reamintirea lui Enoh, Ilie și Sem. Dumnezeu i-a luat la cer pe acești profeți în viață, fiind prefigurări umane ale Înălțării Domnului”*¹. Sfântul Ilie devenit mijlocitor pentru noi înaintea lui Dumnezeu, este invocată în rugăciunile speciale pentru secetă sau multă ploaie, precum și pentru vindecarea bolilor (fapt în strânsă legătură cu minunea pe care a săvârșit-o atunci când l-a înviat pe fiul văduvei din Sarepta).

Mare sărbătoare religioasă, Sărbătoarea Sfântului Ilie cunoaște datini și obiceiuri cu implicații speciale în viața apicultorilor și păstorilor, dar și în cultul morților. De “Sântilie” (denumire populară a sărbătorii) sau în ajun, prisăcarii obișnuiesc să *reteze* sau să *tundă* stupii, adică să recolteze mierea. Obiceiul se constituie într-un adevărat ritual sacru. Cei mai frumoși faguri sunt aduși la biserică, împărțindu-se la sfârșitul slujbei celor prezenți, spre sporul albinelor și binele general al gospodăriei. În zona noastră, se consumă, după tradiție, castraveți cu miere. De “Sântilie” și viața păstorilor cunoaște momente de revigorare, celebrându-se miezul sezonului pastoral, prin organizarea de “nedei” sau “sântilii” - străvechi târguri și petreceri populare. Ca orice mare sărbătoare religioasă, nu lipsește componenta funerară a obiceiului. Sărbătorindu-se *Moșii de Sântilie*, creștinii aduc spre binecuvântare și spre pomenire colive din fructe. Dincolo de spiritul și credința ce stă la baza acestor obiceiuri și ritualuri, trebuie totuși să evităm acele „datini” care ne-ar denatura dreapta credință; spre exemplu “cinstirea” prin simplul fapt de a nu lucra, a unor “sărbători” la 21 iulie, *“Ilie Pălie”* (*nici nu avem în calendar vreun sfânt numit astfel*) și la 22 iulie, *“Foca”* (*acesta este înscris în calendar însă la 23 iulie*). A serba aceste zile nu este o greșală, dacă motivul este o cinstire mai deosebită pentru sfinții zilei, știind că fiecare zi din calendarul creștin ortodox este o sărbătoare închinată unui sfânt; dar nu este drept a gândi că un sfânt provoacă accidente de muncă sau incendii pentru a se răzbuna. Mai mult, astfel de tradiții denaturează însăși sensul sărbătorii, promovând lenea la rang de virtute și punând pe un plan secundar rugăciunea și cinstirea cuvenită sfinților prin cultul nostru ortodox.

Vasilica Onofrei

¹ Paul Evdokimov, *Taina iubirii. Sfințenia unirii conjugale în lumina tradiției ortodoxe*, Editura Cristiana, București, 1994, p. 198.

Sinaxarul duminicii

În *Duminica a VII-lea după Rusalii* se săvârșește pomenirea *Sfinților Părinți de la Sinodul IV Ecumenic*, sinod convocat de către împăratul Marcian, la Calcedon, în fața Constantinopolului, în anul 451. Importanța și măreția sinodului, la care a participat un număr mare de episcopi (între anii 520 și 630), a fost dată de prestația teologică și juridică acelor prezenți, transformându-l într-un adevărat for dogmatic, instanță de judecată și adunare legislativă.

Formula hristologică precisă și corectă a Sinodului al IV-lea ecumenic a menținut doctrina Bisericii ferită de erorile unor direcții celor două teologice, antiohiană și alexandriană, a completat opera dogmatică a sinoadelor ecumenice anterioare și a întărit Simbolul de credință niceean. Prin hotărârile canonice, Sinodul al IV-lea a eliminat neregurile și abuzurile în plan administrativ și disciplinar. Canonul 28 făcea un act de dreptate atât Constantinopolului umilit la Efes în anul 449 cât și Ierusalimului. Primului întărindu-i privilegiile și egalitatea cu scaunul Romei, exprimată la Sinodul al II-lea Ecumenic prin canonul 3, iar pe cel de-al doilea scoțându-l de sub jurisdicția Antiohiei și subordonarea față de Cezareea Palestinei, alăturându-l celor patru mari scaune episcopale ridicate de acum la rang de patriarhii.

Sinodul de la Calcedon reprezintă un important moment de verificare și de orientare în viața Bisericii, lămurind tendințe seculare anterioare și statornicind situații ulterioare milenare. Fiind ultimul sinod în care cele două imperii și Biserici, orientală și occidentală, s-au întâlnit și colaborat normal, a fixat prin celebra lui definiție dogmatică, acel cadru definitiv al învățaturii despre raportul dintre dumnezeirea și umanitatea Mântuitorului nostru Iisus Hristos, după ce sinoadele de la Niceea și Constantinopol lămuriseră problema raportului dintre Logosul întrupat și persoanele dumnezeiești ale Sfintei Treimi. Prin combaterea ereziei *monofizite* (potrivit căreia în Hristos ar exista doar firea dumnezeiască, el manifestându-se ca om doar în aparență), Hristologia Calcedonului este una dintre cele mai prețioase comori ale credinței noastre pentru care au luptat, au gândit și s-au rugat generații de Părinți ai Bisericii.

În ziua de *18 iulie*, Biserica Ortodoxă săvârșește pomenirea *Sfântului Mucenic Emilian de la Durostor* (azi Silistra), fervent propovăduitor al drepte credințe, în timpul prigonirilor asupra creștinilor inițiate de către împăratul Iulian Apostatul (361-363).

După ce împăratul Iulian a emis edictul de interdicere a creștinismului, a fost trimis la Durostor un chinitor nemilostiv, Capitolin, pentru a cerceta dacă se mai aflau acolo creștini. Ajuns în această localitate, conducătorul cetății a depus jurământ potrivit căruia toți locuitorii cetății „se închină zeilor noștri și neîncetat le aduc jertfe cu toată cinstea”. Între timp însă tânărul Emilian a intrat în templul păgân din cetate, distrugând statuile zeilor și răsturnând jertfele așezate pe altare.

Pentru a nu fi chinuți alți oameni nevinovați, tânărul Emilian s-a predat ulterior, mărturisind că el este vinovat.

După ce a fost bătut cu multă cruzime, Capitolin a poruncit ca acest mărturisitor al lui Hristos să fie ars de viu ca nu cumva statornicia și curajul lui în credință să fie urmate și de alții. Dar și de această dată, Dumnezeu a preamărit pe Mucenic, căci „focul, cunoscând pe alesul lui Dumnezeu, nu l-a mistuit, ci l-a păzit întreg și neatins, iar pe slujitorii lui Capitolin, cei ce erau aproape, i-a cuprins flacăra și i-a ars de tot”. Văzând că a rămas nevătămat, Sfântul Emilian „a mărit pe Dumnezeu și, întorcându-se spre răsărit, s-a însemnat sub semnul crucii și-a ridicat privirile către cer și a zis: Doamne Iisuse Hristoase, primește sufletul meu! Și, spunând acestea, a adormit în pace”, la 18 iulie 362. Trupul Sfântului Mucenic a fost înmormântat în apropierea orașului Durostor, la locul numit Ghizidina.

După *Proloagele*, vol. II

Din semnificațiile onomastice ale săptămânii

Ilie – nume biblic teoforic, corespunde ebr. *Elijáh(u)*, în care se recunosc elementele *El*, abreviere pentru *Elohim*, și *Jahve*, ambele nume ale divinității. Semnificația teoforicului este: „Domnul este adevăratul Dumnezeu”.

Serafim – nume devoțional, este o creație a onomasticii creștine, pe baza subst. de origine ebr. *serafim*, prin care sunt desemnați în textul biblic îngerii lui Iahve.

După *Dicționarul enciclopedic al numelor de botez*

Liturghia pe înțelesul tuturor

1. Care este structura Liturghiei propriu-zise ?

Liturghia propriu-zisă – cea de-a doua parte principală a Sfintei Liturghii, alături de Slujba Proscomidiei oficiată de către preot, în taină, în Sf. Altar – este alcătuită din: *Liturghia catehumenilor* sau *Liturghia celor chemați* și *Liturghia credincioșilor*.

Liturghia catehumenilor își păstrează denumirea de la faptul că, în primele veacuri ale creștinismului, puteau participa la această parte a serviciului divin, și catehumenii, adică cei care se pregăteau în vederea primirii Botezului. Această primă parte a Liturghiei avea ca scop edificarea comunității, dezvoltarea credinței și spiritualității creștine, elementele sale componente – lecturi din cărțile proorocilor, apostolilor, Sfânta Evanghelie, cântări, rugăciuni – având un caracter predominant didactic. Privită în structura ei actuală, Liturghia catehumenilor constă din următoarele momente principale: *Binecuvântarea mare*, *Ectenia mare*, *Antifoanele*, *Vohodul mic* sau *ieșirea cu Sfânta Evanghelie*, *Imnul trisaghion* (*Sfinte Dumnezeule...*), *Citirile din Sfânta Scriptură* (*Apostolul și Evanghelia*), *Ectenia stăruitoare* sau *întreită*, *Ectenia pentru catehumeni*.

Liturghia credincioșilor (denumire ce amintește de faptul că în vechime puteau participa la Sfânta Liturghie doar creștinii care primiseră botezul, trăind conform învățaturii drepte credințe) este centrată asupra

Jertfei Euharistice. De acea Liturghia credincioșilor se mai numește și *Liturghia euharistică*, reprezentând Liturghia creștină propriu-zisă. Desfășurându-se de la chemarea: “*Câți suntem credincioși, iară și iară cu pace Domnului să ne rugăm*” și până la sfârșit, Liturghia credincioșilor cuprinde ca momente principale: *Rugăciunile pentru credincioși* rostite în taină de către slujitori paralel cu alte *ectenii*, *Vohodul Mare* sau *Ieșirea cu Sfintele Daruri*, *Simbolul credinței*, *Ritualul Sfintei Jertfe Euharistice* sau *Anaforaua liturgică*, *Ectenia cererilor*, *Rugăciunea Tatăl nostru*. Urmează partea finală a Liturghiei, care culminează cu *actul împărțirii*, *Ectenia de mulțumire după împărțire*. După *rugăciunea Amvonului*, rostită de preot în mijlocul bisericii zicând întâi “*Cu pace să ieșim*”, se face încheierea formală a oficiului, prin ceremonialul special numit *apolis*, respectiv, binecuvântarea credincioșilor la plecarea de la biserică.

2. Între *otrustul* (rugăciune scurtă de sfârșit, prin care se încheie orice slujbă bisericească) *Utreniei și începerea Sfintei Liturghii se desfășoară un ritual pregător. Care este acesta și ce semnificații are ?*

Venind vremea începerii Sfintei Liturghii, se deschid ușile împărătești și stând preotul și diaconul înaintea Sfintei Mese, preotul ridicând mâinile se roagă în taină, închinându-se de trei ori și zicând: *Împărate cresc, Mângâietorul, Duhul adevărului, Care pretutindenea ești și pe toate le plinești; Vistierul bunătăților și Dătătorule de viață, vino și Te sălășluiește întru noi și ne curățește pe noi de toată întinăciunea și mântuiește, Bunule, sufletele noastre*” prin care este invocată puterea Sfântul Duh pentru a se putea săvârși liturgic marea taină a întrupării Fiului lui Dumnezeu și a întregii Sale activități mântuitoare (predica, jertfa, învierea și înălțarea Sa la ceruri), simbolizată prin inimile, rugăciunile și acțiunile din care este alcătuită Sfânta Liturghie.

După prima rugăciune, liturghisitorii alăturându-se sfinților îngeri, care participă în chip nevăzut la Sfânta Liturghie, rostesc de două ori, în taină, doxologia: “*Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu și pe pământ pace, între oameni bunăvoire*” (Luca 2, 14), afirmându-se în acest chip că Liturghia se săvârșește în primul rând spre slava lui Dumnezeu. De asemenea se sugerează că rod binecuvântat al Liturghiei este pacea de sus, ce se revărsă în sufletele și viața credincioșilor. Pentru un cult atât de desăvârșit și dumnezeiesc, cum este Liturghia, rugăciunile și imnele nu-și pot găsi formele potrivite decât în textele revelate ale Sfintei Scripturi. De aceea, liturghistorii, după ce la început au invocat sălășluirea Duhului lui Dumnezeu întru ei, își încheie pregătirea rostind stihul 16 din Psalmul 50, prin care își exprimă nădejdea că rugăciunile ce se vor înălța la Liturghie spre lauda Domnului vor fi inspirate de Duhul Său cel sfânt: “*Doamne, buzele mele vei deschide și gura mea va rosti lauda Ta*”. Ca un semn de respect și de iubire față de Mântuitorul, preotul sărută apoi Sfânta Evanghelie, crucea și Sfânta Masă, iar diaconul, sărutând numai marginea Sfintei Mese, anunță îndată preotului, în taină, că a sosit momentul începerii slujbei Sfintei Liturghii și,

ca atare, cere binecuvântarea necesară pentru a-și îndeplini serviciul său: *Vremea este a face Domnului* (Ps. 118, 126); *binecuvintează, părinte*. Preotul îl binecuvântează: *Binecuvântat este Dumnezeul nostru, totdeauna, acum și pururea și în vecii vecilor*, iar diaconul cu smerenie răspunde: *Roagă-te pentru mine, părinte*, preotul chemând spijinul Domnului, zice: *Să îndrepteze Domnul pașii tăi spre tot lucrul bun*. Diaconul, cerând din nou către preot: *Pomenește-mă, părinte*, acesta îi răspunde: *Să te pomenească Domnul Dumnezeu întru împărăția Sa, totdeauna, acum și pururea și în vecii vecilor*. Răspunzând *Amin*, diaconul se închină și ieșind din altar, prin ușa de miazănoapte, merge în mijlocul bisericii și stând cu fața spre răsărit, se închină de trei ori, zicând: *Doamne, buzele mele vei deschide și gura mea va vesti lauda Ta*.

Dialogul descris mai sus, în care diaconul anunță momentul începerii Sfintei Liturghii are un caracter intim, deoarece se desfășoară în taină și numai între liturghisitorii, în chip public începutul Sfintei Liturghii este însă semnalat solemn de diacon prin formula rostită cu glas înalt în mijlocul bisericii: *Binecuvântează, părinte*”. Preotul, aflându-se în fața Sfintei Mese, răspunde: *Binecuvântată este împărăția: a Tatălui și a Fiului și a Sfântului Duh, totdeauna, acum și pururea și în vecii vecilor*”, făcând în același timp semnul crucii cu sfânta Evanghelie peste *Antimis*. În lipsa diaconului, începutul Liturghiei se face direct de către preot, prin însăși rostirea formulei de binecuvântare.

(Bibliografie: *Credința Ortodoxă*, Petre Vintilescu - *Liturghierul explicat*, Nicolae Cabasila - *Tâlcuirea Dumnezeieștii Liturghii*)

(urmare în numerele viitoare)

Cronică parohială

Duminică 11 iulie, au primit *Taina cununiei* tinerii Păduraru Ilie-Emilian și Negru Geta, fiind asistați de nașii Elisei Corneliu-Ștefan și Nicoleta. A fost de față un impresionant număr de nuntași, foști membri ai ASCOR Iași, care în acest mod au dorit să cinstească prin participarea la rugăciune pe colegii lor. Îi felicităm !

Joi, 15 iulie, a primit *Taina Sfântului Botez*, prunca Andreea-Alessia, fiica familiei Becherescu Nicu-Eugen și Alina-Daniela, fiind asistată de nașii Timofte Daniel și Mihaela, cu fiica Ilinca.

Sâmbătă, 17 iulie, s-a oficiat *Taina Sfintei Cununii* pentru tinerii Marius-Lucian Rosca și Ionela-Carmen Gosav, având nași familia Pipirig Cătălin și Gina.

Publicație editată de parohia TOMA COZMA
Str. Toma Cozma, nr. 41, cod poștal 700 554, Iași,
tel/fax **211 273**, e-mail: margineanu@mail.dntis.ro
Preot paroh Mihai Mărgineanu
Secretar redacție: Vasilica Onofrei

Se distribuie prin pangarul parohiei. Pentru susținerea acestei publicații, dar și pentru activitățile culturale și filantropice ale parohiei, primim donații în contul 276 450 deschis la Raiffeisen Bank, filiala Iași.